

Pozdrav novemu letu.

Pozdravljamo te vsi veseli,
pozdravljamo te, leto novo:
trenotki novi so dospeli,
Bogu za njé naj hvala bo!

Pozdravlja moja duša nežno:
o hipi dragoceni novi!
In kliče nam srce hvaležno:
dobrotnih božjih rok darovi!

Gospod, vse ure blagoslovi,
trenotek vsak naj te časti!

Pozdravljeno, ti leto novo!
Življenje pač je negotovo,
na zemlji nimamo obstanka,
in smrt je dan za dnem nam znanka;
veselje, žalost — nam poteka
in čas beži naprej kot reka,
a večno čuva nas oko.

O. E. B.

Domovina.

(Povest. — Spisal Cvetinomiški.)

I.

li pride papa danes zvečer kmalu domov?» je vprašala mala sedemletna Silva svojo mater, ki je sedela na nizkem stolčku poleg okna.

»Kakor ponavadi,« je odgovorila mati in se nasmehnila.
»Zakaj pa izprašuješ? . . . Povej, Silvica! . . .«

Silva je popustila na tleh iz cunj narejeno punčko in je stopila k materi.

»Mama! Kako se bojim za papa! . . . Tako truden in izmučen pride zmeraj zvečer domov, in tako strašne reči zmeraj pripoveduje . . . Tam pod zemljó, tam v temnih rovih gotovo ni prijetno . . . Bojim se, sama ne vem, zakaj . . . In papa je tako dober . . .«

Mati je odložila šivanje in je pobožala hčerko po zlatokodrasti glavici.

»Glej ga, otroka, kako resno že govori . . . kakor deklè pri dvajsetih letih . . . Nikar se ne boj, Silvica, nič hudega se ne bo zgodilo očetu! Samo Boga moraš lepo prositi, veš, Silvica, pa bo vse dobro . . .«

V tem sta pritekla po stopnjicah navzgor vsa zasopla in potna Manči in Rozalka; Mančetu je bilo devet, Rozalki pa deset let. Nanagloma in hrupoma sta odprla duri v sobo in sta hitela proti oknu k materi.

»Kaj pa vama je?» je vprašala mati in se je skoro prestrašila.
»Zakaj pa sta tako tekla? Vsa vroča sta v lica, kar teče od vaju . . .«

Rozalka je prva začela:

»Šla sva po ulici, Manči in jaz, pa je pridrvila nama nasproti množica ljudi. — »Sto jih je podsulo pod zemljó,« so kričali eni. Drugi so pa celó jokali: »Moj mož je bil tudi vmes, med tistimi nesrečniki . . .« Kje pa je papa, mama? Ga še ni domov? Saj se že vendar mrači . . .«

Umolknila je deklica in si je obrisala z robcem potni obraz.

Silva se je pa oprijela matere za krilo in je zajokala na glas.